

Kosmisch meisje staakt hysterisch koffiegebruik

Tranen de vrije loop

Na het beluisteren van Rolling in the Deep, Hometown Glory and Chasing Pavements van Adele kan ik mijn tranen niet meer bedwingen. En het nummer It's A Man's World van Christina Aguilera doet er nog net even het laatste schepje bovenop. Mijn oksels beginnen te klotsen en ik begin te schudden. Ik laat het maar gewoon. Het is blijdschap, het is gemis, het is de uitdaging om nu echt dat lijf te gaan bewonen. Hier te Zijn op deze aardbol, omdat ik daar voorafgaand aan deze incarnatie voor heb gekozen, ik was het alleen even vergeten... Nu beginnen alle puzzelstukjes op hun plek te vallen, het is zo wonderschoon mooi maar ik kan ook even niet anders dan mijn tranen op de vrije loop laten. Het is niet eens meer zo dat ik me afvraag wat andere mensen nu van me denken. Het is alles bij elkaar.

Mechanische kosmos

Ik denk dat je het alleen kunt snappen als je er zelf eentje bent: een sterrenmens. Niet van hier. Maar je bent hier wel... als mens. En het is een hele speurtocht om je weg daarin te vinden. Je wordt geboren in de dichte mist die 'derde dimensie' heet. De frequentie waarop heel weinig informatie beschikbaar is, mensen geblinddoekt en met hun handen vastgebonden op hun rug hun weg naar Huis proberen te vinden. Geland in een matrix die bol staat van beperkende en negatieve overtuigingen en muizenperspectieven over hoe de wereld in elkaar steekt. Waarin Newtons mechanische kijk op de kosmos nog hoogtij viert, waarin de 'stof' - waaruit het universum bestaat - als 'dingen' wordt gezien, waarvan het gedrag kan worden gekend en voorspeld. Waar men nog vastzit in Tijd en Ruimte. Waarin de planeten in het heelal nog worden gezien als lichtjaren verwijderd en dus *out of reach*.

Kosmisch meisje

Ik al die tijd maar denken dat er bij mij een steekje loszat. Tranen ook omdat ik even heel veel medeleven voel met dat 'kosmische meisje' dat gewoon niet wist waar het in terecht was gekomen. Het is onderdeel van de Weg, dat wel en het hoort er ook bij, maar nu snap ik dat. Toen nog niet. Dus al die jaren van eenzaamheid, niet geaard zijn, niet in dat lijf willen zijn... En dus ook niet Thuis zijn. Je zweeft in een soort *nomansland*. Je bent niet van hier en je bent niet van 'daar', want wat is dat 'daar' als je vastzit in een lijf van vlees en bloed? Tenminste zo voelt het, dat *denk* je. Maar ... ik was vergeten dat ik niet zo beperkt ben als ik altijd heb gedacht. Ik zat gewoon even gevangen in de illusie. Dat begin ik nu allemaal te zien en te snappen. En het is zoooooo moooooiii als je eenmaal ontwaakt. Maar... ik vind het soms ook zo pittig om te worden afgepeld als een ui. Nu sta ik dus weer op een nieuw punt.

Hysterische koffieverlaving

Ik 'moet' dat lijf in. Iets wat ik al die jaren uit de weg ben gegaan. Ik moet natuurlijk niets, maar het is zo dat: ik wil dat universum bereizen vanuit mijn menselijke ervaring. Ik wil sterrenmensen ontmoeten en ik wil de wereld vertellen over mijn ervaringen. Ik weet dat dit een deel is van wat ik hier kom doen. En dan moet ik geaard zijn. Mijn team van helpers daarboven reikt me nu heel duidelijk aan dat het tijd is om mezelf een paar zaken bewust te worden; oude patronen, oude overtuigingen, oude gewoonten... De hardnekkigste gewoonte op dit moment is mijn hysterische koffieverlaving. Wat ervoor zorgt dat ik heel veilig niet in dat lijf hoef in te dalen. Wat er tevens voor zorgt dat ik onrustig ben en hyper.

Eerst op Aarde in balans, dan....

Tevens zitten er nog wat programma's op angst om afgewezen te worden en word ik onrustig zodra ergens het woord 'deadline' op wordt geplakt. En dat komt bij mijn werk als schrijfster nogal eens voor. Ik blokkeer dan aan alle kanten en dan wil ik.... Koffie!!!! Dus daar gaat dat Senseo-apparaat weer. Soms wel tien keer op een dag. Mijn telepathische contact met daarboven verloopt op zich goed en helder, maar de beelden komen maar moeizaam door. Er zit iedere keer storing op de lijn. Ik zie mensen die niet van hier zijn, ik zie werelden die niet van hier zijn, ik word in spiralen gelanceerd en door het heelal geschoten, maar steeds

als het ergens over gaat is daar dat denken, controle willen hebben, het te graag willen. Poef! En weg zijn de beelden weer. En steeds krijg ik aangereikt: pas als je op aarde in balans bent, mag je hiernaartoe komen. Anders mist het zijn doel volledig.

Misschien vind je het leuk om te lezen wat ze daarboven vandaag tegen me zeiden:

Maak je geen zorgen over geld, werk en andere vormen van de toekomst. Jij bent hier voor jouw taak en je zult jouw taak vervullen. Bevrijd jezelf van oude patronen. Het is niet enger om hier te zijn dan waar dan ook in dit universum of daar nog weer buiten. Jij bent thuis in je Hart en jij bent de schepper van jouw wereld. Weet dit goed. De wereld is een illusie. Jij bepaalt. Jij scheidt. En Lucille had gelijk: jij hebt een ENORME gedachtekracht. Dat is een gave van een sterrenmens. Dat is nog jouw erfenisje van thuis. Wil je weten wat nog meer jouw gaven zijn? Kom dan Thuis in dit lijf en dit lichaam en dit gevoel, want dan gaan de deuren van het universum pas echt voor jou open. Want het MOET in verbinding staan met je incarnatie hier op Aarde. Als je niet aardt leef je in de illusie niet compleet te zijn, dan voel je je alleen compleet in andere dimensies en daar heb je vanuit dit menselijk perspectief geen sjoerge van. Aard, grond en word je bewust in dit leven van je multidimensionaliteit. Dat is jouw taak. Dat is jouw weg. En... je zult slagen. Het ligt binnen handbereik. Je kunt het ruiken, proeven, voelen en aanraken. Wat ons betreft ben je zover. Wij wachten tot jij kiest in dit lijf neer te dalen. Dan gaat het feest beginnen.

Meer doen, door minder te doen

Afgelopen 3 maanden ben ik even op allerlei vlakken getest doordat ik heb gewerkt aan twee boekjes voor Janosh. Dus het koffiegebruik draaide op volle toeren. Maar nu zijn deze deadlines voorbij en ben ik weer talloze inzichten rijker. En samen met mijn beste vriend Wiljo, die mij als geen ander begrijpt, bespreken we alles wat we beleven en waar we doorheen gaan en geven we elkaar adviezen en daarboven kletsen ze mee. Het waren stevige lessen in leren controle los te laten, meer te doen door juist minder te doen, vertrouwen op inspiratie van daarboven, tijdlijnen oprekken (ja dat kan!), het ego ondergeschikt te maken aan mijn Hogere Zelf, etc. Vast herkenbaar als je de weg bent ingeslagen om jezelf te bevrijden van wat je dacht te zijn en te worden wie je voelt dat je bent. Een mens met een oneindig potentieel en krachten waarvan je het bestaan niet wist. Misschien dat ik de komende tijd weer wat meer columns ga schrijven.

Buitenaards leven bestaat niet

Misschien moet er eens een boek komen... Ooit zal die er komen. Ik heb zo enorm veel te vertellen. Maar ik wacht er even mee tot ik echt dat universum kan bereizen. Ik heb al voorproefjes mogen ervaren en ik wil jullie graag laten meegenieten van wat er allemaal nog meer is. Laatst kreeg ik het grote inzicht dat 'buitenaards leven' helemaal niet bestaat. Net als dat sommige mensen tot het inzicht komen dat ook alle mensen op Aarde eigenlijk bestaan uit energievelden en dat we dus allemaal één zijn. Dat is met sterrenmensen niet anders hoor. Ze trillen alleen op een andere frequentie dan ons, waardoor wij het idee hebben dat we hier alleen zijn. Maar contact maken is net zoiets als jezelf afstemmen op het juiste kanaal. Dan merk dat je het universum niet als Tijd en Ruimte moet zien, maar als één grote zee van energie dat bestaat uit talloze frequenties, tegelijkertijd. De menselijke ervaring is een ietsiepietsie zo-klein-met-het-blote-oog-onzichtbaar-deeltje... in het grote geheel.

En als je wil, zal ik je meenemen op mijn avonturen.

Zo en nu lust ik wel een... kopje thee =) Ik voel me na dit schrijven een stuk beter. Bedankt.

Liefs Tessa